SMÄRRE UPPSATSER.

Potatisstamflyet (*Hydroecia Micacea* ESP.) och **Sädesbroddflyet** (*Agrotis Segetum* SCHIFF.) i Värmland. Under titeln: »Några ord om ett par af åkerns svåraste skadeinsekter» omnämnas dessa båda fjärilarter i tidningen »Värmländingen» för den 1 november 1893. Författaren, privatläraren J. HENRIKSSON, lämnar ganska utförliga beskrifningar på deras olika förvandlingsstadier äfvensom antydningar om några kända utrotningsmedel m. m. Genom Ent. Föreningens ordförande, som fått uppsatsen sig tillsänd från dess författare, har äfven jag kommit i tillfälle att taga del af densamma. Då de allra flesta af denna tidskrifts läsare ej torde komma öfver nämnda tidningsnummer, har jag ansett mig böra något utförligare vidröra den ifrågavarande artikeln.

Uti Ent. Tidskrift för 1889, s. 7, är potatisstamflyet omnämndt som skadedjur, och dess larv i korthet beskrifven, emedan denna föregående år uppträdde i ovanligt stort antal i trädgårdar vid Filipstad. Sedan dess har intet försports om detta skadedjur förrän 1893, genom nämnda tidningsartikel. Dess författare uppgifver, att larven då förekom mellan 8—16 juli i trädgårdar vid Mellerud på Dalsland i sådan ymnighet, att den »på vissa potatisland förstörde minst femtedelen af potatisstånden». Såsom utrotningsmedel tillrådes mycket riktigt, att så fort ske kan med roten upprycka och förstöra alla plantor, som sloka bladen och börja vissna. Detta förfaringssätt är alltid lämpligt rörande på anförda sätt angripna plantor, äfven om andra skadeinsekter, som lefva i stjälken eller roten, skulle förorsaka sjukdomen.

Om sädesbroddflyet berättar författaren, att i Skåne hösten 1835 »hela fält blifvit så i grund uppätna, att man knappast kunnat se ett spår af, att där någonsin vuxit säd». Under år 1893 skola larverna å egendomen Jern i Jerns socken hafva förstört rofvor på ett fält för flera hundra kronor. Bland andra

uppräknade medel rekommenderas särskildt skydd för insektätande däggdjur och fåglar, kråkan äfven inbegripen. Författaren säger sig hafva vårtiden undersökt dödade kråkors magar och därvid anträffat endast några få sädeskorn, men däremot en myckenhet larver och fullbildade insekter.

Achorutes Armata NICOLET. Norges landtbruksentomolog, konservator W. M. SCHÖYEN, underrättade mig nyligen, att en hoppstjärt (Podurid) uppträdt i myckenhet på späda kornplantor i västra delen af nämnda land och där ansetts vara skadlig. De sända exemplaren öfverlämnades till d:r H. SCHÖTT i Filipstad för att bestämmas och förklarades af honom tillhöra ofvannämnda art. Han uppgifver dessutom, att den vanligen lefver i svampar samt äfven påträffats på blomkrukor i ett växthus i Stockholm. Här föreligger åter ett af de många fall, då insekter eller andra småkryp uppträda på växter, utan att man för närvarande vågar med bestämdhet afgöra, om det är självfva djuren eller mögelsvampar och andra ofullkomligare organismer som äro egentliga upphofvet därtill, att växter blifva sjukliga och aftyna samt sedan utgöra ett kärt tillhåll för allehanda snyltgäster.

Hvetemyggan i nordvästra Skåne. Ur ett bref till prof. O. TH. SANDAHL från herr NILS GUNNARSSON å Mariedal, Allerum, taga vi oss friheten meddela följande utdrag. Författaren säger bland annat: Här på orten brukar hvetemyggan (*Cecidomyia Tritici*) årligen åstadkomma stor skada på hvetet, som odlas här i mängd, men i år, eller rättare förlidet år (1893), sågs knappast ett enda exemplar, icke heller anträffades angripna ax. Det är det enda fall jag minns under 30 års iakttagelser, då jag icke infångat någon sådan mygga. Jag minns särskildt, att ett år hveteskörden förstördes till minst 75 procent af detta för landtmannen farliga lilla skadedjur. Jag har själf genom denna myggas härjningar förlorat tusentals kronor, ja, mycket mer än genom ållonborren (*Melolontha vulgaris*). Märkvärdigt att denna lilla insekt så litet beaktats af herrar vetenskapsmän. — — —

Brefskrifvarens sista yttrande torde numera kunna tåla vid en liten modifikation. Det är visserligen sant, att före medlet af åttiotalet så godt som intet var bekantgjordt rörande hvetemyggans härjningar i vårt land. Åtminstone vet icke lektor HOLMGREN (se »Om åkerns vanligaste skadeinsekter», s. 52, 1873)